

strækkes endnu længere, end det er grundlovmæssig muligt, thi, mine Herrer! vi ville selvfølgelig ikke i nogen Henseende gjøre Overgreb overfor det andet Thing; hvert af Thingene faar arrangere sine Tiliggender og sine Forhold, som det konvenerer det bedst, NB. saalænge det kan det ved Hjælp af sin egen Ret og egen Magt; men naar det gaar saa vidt, at den Ordning, som et af Thingene træffer, kræver Foranstaltninger, hvis Gjennemførelse ikke kan ske uden det andet Things Medvirkning, naar vi kaldes med ind i Aktion, naar vi opfordres til at samtykke i visse Foranstaltninger, der maa siges at være Konsekvensen af den Ordning, som er truffen fra det andet Things Side, saa have vi vor Ret, saa have vi vor Beslutning og vor Handfrihed, og saa maa vi øve den, saaledes som vi finde det forsvaret at kunne handle i Henseende til vor Opfattelse af hvad Landets Vel udkræver; og saa vil jeg sige: Hvis der ikke arbeides, saa er der i alt Fald ingen Grund til at have Samlinger af den Længde, som vi nu have. Det forekommer mig uundgaeligt, at man saa kommer hen til den Ordning, som er stærkt fremhævet af Biskop Monrad i et tidligere Skrift, hvor han henviser til Grundlovens § 19, til de 2 Maaned, i hvilke denne Paragraf hjemler Rigsdagens Samværen, og saa ikke videre. Ja, Konsekvensen vil blive, at Rigsdagen træder sammen, og saa skynder man sig med at slaa Lovforslag ihjel og begrave, saa er der Stilhed og Død over Samlingen saa længe den varer; men naar den hører op, saa brydes Trolldommen, Livet vaagner, Kræfterne komme igjen i Bevægelse, Arbejdet udfolder sig, og det er rent Tidspild den Tid, der gaaet; men saa er der efter min Opfattelse ingen Grund til at gjøre Samlingen længere, og saa er der, naar Situationen er denne, for dette Thing ikke nogen som helst Opfordring til at bidrage til, at den forlænges mere end nødvendig. Derfor, naar man henviser til, at Praxis tidligere har udtrævet 4 å 4½ Maaned til Finantslovens Behandling, saa siger jeg: det er en Ting, som ikke kommer os ved; men hvad der kommer os ved, og hvad vi ikke ville samtykke i, det er, at den skal medføre denne Langvarighed og denne forsættelige Udhalning, som vi have hørt fremhævet offentlig i Hjør, og at den skal bidrage til, at vi fravige det Bud, som staar i Grundlovens § 49, at naar Finantsaaret begynder, skal der foreligge en Finantslov. Jeg vil altjaa fuldstændig kunne være med til at sige: vi finde under de givne Forhold i Nar ingen Anledning til at stemme for en midlertidig Lov,

thi jeg vil selvfølgelig ikke være med til paa nogen Maade at slaa fast, at der absolut skulde behøves 6 Maaned til Finantslovens Behandling. 5 Maaned maa efter Omstændighederne ogsaa kunne være fuldt ud tilstrækkelig. Nu har den været i hundrede og nogle og tyve Dage i det andet Thing, nu er der nogle og tyve Dage tilbage. Kan det være nok for os efter Omstændighederne, saa behøves der vel heller ikke et saa umaadelig mange Gange længere Tidsrum, for at den kan behandles i det andet Thing, og jeg finder en særlig Opfordring til ogsaa at hævde dette Synspunkt, jo mere man synes fra den Side at ville ignorere os. Det er jo en gammel Historie. Jeg minder om Adressen i 1873, hvor man ganske glemte, at der var Noget, der hed Landsting, og det kommer igjen i Stort som i Smaat, i alle Forhold. Naar vi fremhæve Tvivl om den midlertidige Finantslovs Forstaaelse, ja, saa er den saa fuldstændig uberettiget, saa meningsløs, at der ikke er nogen som helst Grund til at tage Hensyn til den. Naar vi ikke ville vedtage Finantsloven i den Skikkelse, hvori det andet Thing har vedtaget den, saa begaa vi en Forbrydelse, siges der os, og derfor er det god og rigtig Tid nok, naar Finantsloven sendes os kortere eller længere Tid ind i Finantsaarets sidste Maaned, thi vi have jo Tid nok til at vedtage Folkethingets Finantslov. Sige overfor saadanne Udtalelser finder jeg, at der ingen Grund er til at give mere efter, end man i og for sig finder det forsvaret; der er der netop Opfordring til at fastholde den Position, som vi fuldt ud ere berettigede til at hævde. Vi ville ikke samtykke i Konsekvensen af en Ordning, som vi ikke i og for sig finde god og forsvaret.

Naar jeg imidlertid dog ikke mener strax at maatte konkludere derhen, at vi ikke skulde vedtage, eller at vi skulde forfaste den midlertidige Finantslov, saa er det af andre udenfor liggende Grunde, netop i Betragtning af det andet Indhold, som efter min Opfattelse laa i den Beslutning om Forfastelse af den midlertidige Finantslov, som dette Thing vedtog i Hjør. Deri laa ikke blot en Udtalelse om, at vi i hvert givet Tilfælde vilde overveie, om og hvorvidt vi vilde vedtage en midlertidig Finantslov eller ikke; men der laa ogsaa en Udtalelse — om i alt Fald fra vor Side, som virkelig lagde Betydning ind i Beslutningen — at dersom nogen sinde den Situation skulde indtræde, dersom nogen sinde et saadant Nødtilfælde skulde komme til at foreligge, som gjorde det forsvaret at vedtage en saadan midler-